

Arrestnummer
C1584 / 2025
Repertoriumnummer
2025 / 1346
Datum van uitspraak
18 april 2025
Notitienummer griffie
Notitienummer parket-generaal
2024/PGG/2590 2024/VJ11/1231

Hypothecaire inschrijving
Vergunningsregister

Hof van beroep Gent

Arrest

tiende kamer
correctionele zaken

2024/PGG/2590 - 2024/VJ11/1231

Not.nr. DE66.L5.003673/20

In de zaak van het OPENBAAR MINISTERIE

tegen

1. nr.

RRN

met Belgische nationaliteit,
geboren te
wonende te
- beklaagde -

verdacht van:

Als dader of mededader in de zin van artikel 66 Strafwetboek;

door de misdaad of het wanbedrijf te hebben uitgevoerd of aan de uitvoering rechtstreeks te hebben meegewerkt;

optrekken of plaatsen van constructie zonder of in strijd met een geldige vergunning

buiten de gevallen bedoeld in de artikelen 4.2.2. tot en met 4.2.4. Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening, het optrekken of plaatsen van een constructie, met uitzondering van onderhoudswerken, hetzij zonder voorafgaande stedenbouwkundige vergunning, verkavelingsvergunning, omgevingsvergunning voor stedenbouwkundige handelingen of omgevingsvergunning voor het verkavelen van gronden, hetzij in strijd met de betreffende vergunning te hebben uitgevoerd, hetzij na verval, vernietiging of het verstrijken van de termijn van de betreffende vergunning, hetzij in geval van schorsing van de betreffende vergunning, verder te hebben uitgevoerd, namelijk

op het perceel gelegen te		kadastraal gekend als
	voorheen perceel	dat de percelen en
verenigd had), eigendom van		geboren
wonende te		bij aankoopakte van
24/10/2019 verleden voor notaris	te	

in strijd met de omgevingsvergunning van 24 februari 2020 een betonnen plateau te hebben gegoten om een tuinhuis op te zetten, het terras groter dan vergund, namelijk over de volledige lengte van de achtergevel, te hebben uitgevoerd, daarbij de verplichte aanplanting

van veldesdoorn grotendeels te hebben verwijderd, en verhardingen te hebben aangebracht bestaande uit steenafval, bedekt met plastictapijt en kiezelstenen

(art. 4.1.1., 3° en 9°, 4.2.1., 1°, a), 4.2.2., 4.2.3., 4.2.4., 6.2.1. lid 1, 1°, en 6.3.1. § 1 Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening ; art. 5, 1°, a), en 6 lid 1 Decreet 25 april 2014 betreffende de omgevingsvergunning)

te in de periode van 12 juni 2020 tot 20 juli 2021

* * * *

1.1 De rechtbank van eerste aanleg Oost-Vlaanderen, afdeling Dendermonde, kamer D13M, besliste bij vonnis van 7 oktober 2024 op tegenspraak als volgt:

“OP STRAFGEBIED

De rechtbank:

- **VERBETERT** de **dagvaarding** door vóór de incriminatieperiode bij de enige tenlastelegging de woorden “meermaals, op niet nader bepaalde tijdstippen” toe te voegen;
- **SPREEKT** beklaagde **VRIJ** voor het feit van de enige tenlastelegging dat betrekking heeft op het verwijderen van de verplichte aanplanting van veldesdoorn en **VERKLAART** beklaagde **SCHULDIG** aan de overige in de enige tenlastelegging opgenomen feiten;
- veroordeelt beklaagde voor de bewezen verklaarde feiten samen tot een **GELDBOETE** van **1.600,00 EURO**, zijnde een geldboete van **200,00 EURO**, verhoogd met 70 opdecimen (x8);
- zegt dat bij niet betaling binnen de door de wet bepaalde termijn de lastens beklaagde uitgesproken geldboete kan worden vervangen door een gevangenisstraf van 2 maanden;
- verleent beklaagde **GEWOON UITSTEL** van een gedeelte van 800,00 euro (zijnde 100,00 euro verhoogd met 70 opdecimen (x8)) van de opgelegde geldboete voor een periode van 3 jaar;
- wijst beklaagde erop dat het uitstel van rechtswege herroepen wordt ingeval gedurende de proeftijd een nieuw misdrijf is gepleegd dat veroordeling tot een criminele straf of hoofdgevangenisstraf van meer dan zes maanden zonder uitstel ten gevolge heeft gehad.

Bijdragen - vergoeding – kosten

De rechtbank:

- spreekt in hoofde van beklaagde de verplichting uit om EENMAAL een bedrag van 25,00 euro, met 70 opdecimen verhoogd, **200,00 euro** bedragende, te betalen bij wijze van bijdrage tot financiering van het Fonds tot financiële hulp aan slachtoffers van opzettelijke gewelddaden;
- legt beklaagde bovendien een vergoeding op voor de kostprijs van de strafprocedure van **58,90 euro** overeenkomstig artikel 1 van het KB van 28 augustus 2020 tot wijziging van het KB van 28 december 1950 houdende het algemeen reglement van de gerechtskosten in strafzaken;
- veroordeelt beklaagde, krachtens artikel 4 §3 van de wet van 19 maart 2017 tot oprichting van een Begrotingsfonds voor de juridische tweedelijnsbijstand, tot het betalen van een bijdrage aan het Fonds van **24,00 euro**;
- veroordeelt beklaagde tot de gerechtskosten, ondeelbaar veroorzaakt door de bewezen verklaarde feiten en begroot op de som van **298,17 euro**.
- legt de kosten begroot op **27,96 euro** (dagvaarding d.d. 28/10/2023) **ten laste van de Belgische Staat**.

HERSTEL

De rechtbank:

- beveelt lastens beklaagde het hiernavolgend herstel van het terrein gelegen te gekend onder de kadastrale gegevens (voorheen perceel dat de percelen en verenigd had):
 - het terras van de woning te verkleinen en in overeenstemming te brengen met de afgeleverde omgevingsvergunning;
 - de verharde betonconstructies in het tuingedeelte te verwijderen en te herstellen in de oorspronkelijke staat.

en dit binnen een termijn van 6 maanden vanaf de dag dat dit vonnis in kracht van gewijsde is, onder verbeurte van een dwangsom van 30 euro per dag vertraging in nakoming van dit bevel lastens beklaagde;

- zegt voor recht dat de veroordeelde overeenkomstig artikel 6.3.6 Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening de gemeentelijk stedenbouwkundig inspecteur of de burgemeester onmiddellijk met een beveiligde zending ervan op de hoogte brengt als hij de opgelegde herstelmaatregel vrijwillig heeft uitgevoerd;
- machtigt overeenkomstig artikel 6.3.4, §1, eerste lid Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening de gewestelijk stedenbouwkundig inspecteur en de burgemeester van de gemeente Temse tot ambtshalve uitvoering van de herstelmaatregel op kosten van de veroordeelde indien beklaagde in gebreke blijft het herstel tijdig te bewerkstelligen.

OP BURGERLIJK GEBIED

De rechtbank houdt de beslissing over de burgerlijke belangen ambtshalve aan.”

1.2 Tegen dit vonnis werd hoger beroep ingesteld door het afleggen van een verklaring op de griffie van de rechtbank van eerste aanleg Oost-Vlaanderen, afdeling Dendermonde, op:

- 17 oktober 2024 door het openbaar ministerie,
- 25 oktober 2024 door de beklaagde

Deze partijen dienden tegelijk ook elk een verzoekschrift in op die griffie, overeenkomstig artikel 204 Wetboek van Strafvordering.

1.3 Het hof hoorde op de openbare rechtszitting van 7 maart 2025 in het Nederlands:

- de beklaagde bijgestaan door meester advocaat met kantoor te
- het openbaar ministerie, vertegenwoordigd door advocaat-generaal.

2.1 De verklaringen van hoger beroep tegen het vonnis van 7 oktober 2024 gedaan op de griffie van de rechtbank die het vonnis heeft gewezen, zijn tijdig en regelmatig naar de vorm. Ook de verzoekschriften zijn tijdig ingediend.

De advocaat van de beklaagde bepaalde in het verzoekschrift nauwkeurige grieven over de schuld aan de telastlegging A (in zoverre ze betrekking heeft op het betonnen plateau voor het tuinhuis), de straf en de herstellvordering voor wat betreft het tuinhuis.

Het openbaar ministerie bepaalde grieven over de schuld (het betwist de vrijspraak voor wat betreft het verwijderen van de verplichte aanplanting van de veldesdoorn), de straf en de herstellvordering (met precisering dat de dwangsom te laag is). Op de rechtszitting van 7 maart 2025 deed het openbaar ministerie afstand van de grief schuld. Het hof verleent hiervan akte.

2.2 De hoger beroepen van het openbaar ministerie en van de beklaagde zijn ontvankelijk (art. 203 en 204 Wetboek van Strafvordering).

Het hof beslist in dit arrest binnen de perken van de hoger beroepen en vervolgens van de grieven zoals bedoeld in artikel 210 Wetboek van Strafvordering. In dit verband stelt het hof vast dat er geen redenen zijn om ambtshalve een grief in de zin van de voormelde bepaling op te werpen.

Als gevolg van de devolutieve kracht van de aangetekende beroepen en de grieven, en de afstand van de grief schuld van het openbaar ministerie, is de saisine van het hof beperkt tot de schuld van de beklaagde aan de enige telastlegging voor wat betreft het plateau voor het tuinhuis, de straf en de herstellvordering. De beslissing van de eerste rechter over de schuld van de beklaagde aan de overige onderdelen van de enige telastlegging is definitief.

3. De dagvaarding is op 31 oktober 2023 ingeschreven op het kantoor rechtszekerheid [referte] zodat is voldaan aan artikel 6.3.1, § 6, Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening.

4. De eerste rechter vatte de feiten in dit dossier pertinent samen als volgt:

“Op 12 juni 2020 stelden de verbalisanten in vast dat er een betonnen plateau werd gegoten waarop men een constructie aan het bouwen was. Het terras was ook groter dan vergund. De verplichte aanplanting van veldesdoorn werd grotendeels verwijderd. Er was niemand aanwezig. Er werd een stakingsbevel uitgevaardigd.

Beklaagde werd verhoord op 18 juli 2020. Hij verklaarde dat hij dacht dat hij voor een tuinhuis kleiner dan 40 vierkante meter geen vergunning nodig had. Hij wist niet dat er beperkingen waren aan de oppervlakte van het terras. De werken gebeurden onder leiding van architect Hij zou de beslissing van het parket afwachten.

De architect verklaarde dat zijn opdracht beperkt was tot de werken aan de woning zelf, meer bepaald tot en met het wind- en waterdicht maken van de woning. De bouwheer zou geen regularisatieaanvraag indienen maar de buitenaanleg in overeenstemming brengen met de vergunning.

Op 20 juli 2021 stelden de verbalisanten vast dat er aan het tuinhuis niet was verder gewerkt. Het terras was ongewijzigd. Naast het tuinhuis was een parkeerplaats aangelegd met kiezels. Beklaagde verklaarde pas een regularisatie te zullen aanvragen voor het tuinhuis indien hij het tuinhuis nodig had. Wat het terras betrof, verklaarde hij van niets te weten. Het was zijn zorg niet dat het terras groter was.

De burgemeester vorderde het herstel in de oorspronkelijke staat, namelijk het in overeenstemming met de vergunning maken van het terras, de verhardingen verwijderen, de aanplant van een haag van veldesdoorn. De Hoge Raad voor de Handhavingsuitvoering stelde vast dat het om aanpassingswerken ging. De Hoge Raad van de Handhavingsuitvoering verleende positief advies.

*Op 31 mei 2024 stelden de verbalisanten en de gewestelijk stedenbouwkundig inspecteur vast dat er geen herstellingen werden uitgevoerd, met uitzondering van de beplanting veldesdoorn die volledig opnieuw werd geplant. Op het betonnen plateau stond nu een tuinhuis met een afmeting van 4 meter op 3 meter. Dit stond op het perceel van de
De steenslagverharding rechts van het tuinhuis werd integraal verwijderd, net zoals de afvalstenen. Het terras werd niet aangepast aan de toegestane vergunning.*

Beklaagde liet een e-mail uitgaande van de dienst cluster ruimte-vergunning aan het strafdossier voegen waarin hem werd meegedeeld dat hij een tuinhuis kon bouwen indien hij de twee percelen samenvoegde."

5. De eerste rechter verbeterde terecht de incriminatieperiode van de enige telastlegging. Het hof bevestigt die verbetering.

6. De beklaagde beroept zich voor de betonconstructie van zijn tuinhuis ten onrechte op het Vrijstellingsbesluit. Volgens artikel 1.3 van dat besluit zijn de voorschriften hiervan slechts van toepassing voor zover de voor vrijstelling in aanmerking komende handelingen niet strijdig zijn met de voorschriften van gewestelijke, provinciale of gemeentelijke stedenbouwkundige verordeningen, of met de uitdrukkelijke voorwaarden van omgevingsvergunningen voor stedenbouwkundige handelingen. De omgevingsvergunning die de beklaagde op 24 februari 2020 bekam voor de bouw van een woning, bevatte onder meer de volgende uitdrukkelijke voorwaarde:

'Het perceel kan voor maximaal 80 vierkante meter bebouwd worden in functie van hoofdgebouw en bijgebouw. De bouwvrije afstand tot de voorste perceelsgrens bedraagt minimum 3 m, de bouwvrije afstand tot de achterste of zijdelingse perceelgrenzen bedraagt minimum 2 m'.

Dat de beklaagde over twee percelen beschikt waarbij de woning op het ene perceel staat en het betonplateau op het andere, is voor de beoordeling van de schuld niet relevant. De beklaagde betrok de beide percelen in de aanvraag tot omgevingsvergunning. De omgevingsvergunning heeft expliciet betrekking op de beide percelen. De woning van de beklaagde heeft een totale oppervlakte van 77,14 m². Omdat de voorschriften van artikel 2.1, 11° Vrijstellingsbesluit strijdig zijn met een uitdrukkelijke voorwaarde uit de omgevingsvergunning van 24 februari 2020, kan de beklaagde zich daar niet op beroepen.

Het plaatsen van het betonnen plateau voor het tuinhuis van de beklaagde is dus geen van vergunning vrijgestelde handeling. Door dit plateau te gieten zonder voorafgaande vergunning, schond de beklaagde het voorschrift van artikel 4.2.1, 1°, a) Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening, wat strafbaar is overeenkomstig artikel 6.2.1, lid 1, 1° van diezelfde Codex.

Het is bewezen dat de beklaagde een betonnen plateau heeft gegoten op het perceel genoemd in de enige telastlegging in strijd met de omgevingsvergunning van 24 februari 2020. Dat het daar toepasselijk provinciaal ruimtelijk uitvoeringsplan een bebouwing toelaat van 80 m² per perceel, verandert daar niets aan. Ten onrechte verwijst de beklaagde naar de tegenstrijdige communicatie vanuit De beklaagde ging pas met de gemeente spreken nadat hij het betonplateau had gegoten. Het bouw misdrijf was op dat ogenblik al gerealiseerd. De wijze waarop daar achteraf op reageerde, maakt dit gepleegde misdrijf niet ongedaan.

7. De beklaagde pleegde de feiten van de enige telastlegging met eenzelfde misdadig opzet, zodat het hof hiervoor maar één straf oplegt (artikel 65, eerste lid Strafwetboek).

Diego Luypaert leefde de omgevingsvergunning niet na en plaatste een groter terras dan vergund. Bovendien bouwde hij een tuinhuis zonder vergunning en in strijd met een expliciete voorwaarde van die omgevingsvergunning. Op die manier plaatste de beklaagde zijn eigenbelang en profijt boven het belang dat de gemeenschap heeft bij een goede ruimtelijke ordening.

is aar oud. Hij werkt als winkelbediende in Zijn strafrechtelijk verleden is blanco. Terecht haalt hij aan dat de redelijke termijn in deze strafzaak is overschreden. De redelijke termijn ving aan op 12 juni 2020, na de controle met stakingsbevel. Het onderzoek was voltooid in september 2022. Er zijn meerdere korte periodes van stilstand. Vermits dit arrest pas de eindbeslissing is voor wat betreft de beoordeling van de feiten, is de redelijke termijn inderdaad in beperkte mate geschonden.

De artikelen 6.1 EVRM en artikel 14.3.c, IVBPR geven niet aan welke gevolgen het hof dient te verbinden aan de vaststelling dat de redelijke termijn is overschreden. Artikel 27 Voorafgaande Titel Wetboek van Strafvordering bepaalt dat, indien de duur van de strafvervolgung de redelijke termijn overschrijdt, de rechter de veroordeling bij eenvoudige schuldigverklaring kan uitspreken of een straf kan uitspreken die lager kan zijn dan de wettelijke minimumstraf, of, bij een zeer zwaarwichtige miskennis van de redelijke termijn, het verval van de strafvordering kan uitspreken. Deze bepaling sluit een meer of minder vergaand rechtsherstel niet uit.

De overschrijding van de redelijke termijn is niet dermate zwaarwichtig dat enkel het verval van de strafvordering of de eenvoudige schuldigverklaring rechtsherstel kunnen bieden. Ook de opschorting is niet gepast. Het opleggen van een straf is maatschappelijk verantwoord en

vereist, omwille van de impact van de bewezen feiten op de goede ruimtelijke ordening. De straf sanctioneert niet enkel de niet-vergunde aanleg van het tuinhuis, maar ook de niet-vergunde verhardingen in steenafval en de aanleg van een groter terras dan vergund. Enkel over het tuinhuis heeft de gemeente Temse tegenstrijdig gecommuniceerd, op het ogenblik dat het misdrijf al was gerealiseerd. Het steenafval is intussen verwijderd, maar het terras bleef ongewijzigd. Het verlenen van de gunst van de opschorting van de uitspraak van de veroordeling zou de beklaagde onvoldoende laten inzien dat de stedenbouwkundige voorschriften dwingend zijn. Bovendien leidt de opgelegde straf niet tot sociale declassering, noch brengt die zijn sociale reclassering op onevenredige wijze in het gedrang.

Indien de redelijke termijn niet was geschonden, zou het hof de beklaagde een effectieve geldboete hebben opgelegd. Omwille van de vastgestelde schending kent het hof net zoals de eerste rechter gewoon uitstel toe voor een deel van de geldboete. De beklaagde voldoet aan de wettelijke voorwaarde daartoe.

Het hof vermeerderd de geldboete met 70 deciemmen (x8) en legt een vervangende gevangenisstraf op die de beklaagde ertoe moet aansporen om de geldboete te betalen.

8. De eerste rechter besliste juist over de kosten van de strafvordering voor de procedure in eerste aanleg. Bijkomend veroordeelt het hof de beklaagde tot de kosten van deze beroepsprocedure, zoals hierna bepaald. Met toepassing van artikel 91 koninklijk besluit van 28 december 1950 houdende het algemeen reglement op de gerechtskosten in strafzaken verhoogt het hof de kosten in beroep met 10 %.

De eerste rechter oordeelde ook juist over de bijdrage van 25 euro tot financiering van het bijzonder Fonds tot hulp aan de slachtoffers van opzettelijke gewelddaden en aan de occasionele redders (art. 29 van de wet van 1 augustus 1985 houdende fiscale en andere bepalingen). Deze bijdrage, die een eigen aard heeft en geen straf inhoudt, wordt vermeerderd met 70 deciemmen tot 200 euro, en dit ongeacht de datum van de bewezen verklaarde feiten.

Ook de beslissingen van de eerste rechter over de vaste vergoeding voor de kostprijs van het verloop van de strafprocedure en de bijdrage aan het Begrotingsfonds voor de juridische tweedelijnsbijstand zijn correct, al bedragen die geïndexeerd nu respectievelijk 61,01 euro en 26 euro.

9. Het hof bevestigt de beslissing van de eerste rechter om de burgerlijke belangen ambtshalve aan te houden.

10.1 De eerste rechter beval het herstel van het terrein gelegen te
in de oorspronkelijke staat binnen een termijn van zes maanden onder
verbeurte van een dwangsom van 30 euro per dag vertraging, door:

- het terras van de woning te verkleinen en in overeenstemming te brengen met de afgeleverde omgevingsvergunning;
- de verharde betonconstructies in het tuingedeelte te verwijderen en te herstellen in de oorspronkelijke staat.

De beklagde vraagt om de herstellvordering af te wijzen als ongegrond, omdat de beginselen van behoorlijk bestuur heeft geschonden. Ondergeschikt vraagt hij dat hem een meerwaarde zou worden opgelegd. Het openbaar ministerie heeft geen bezwaar dat voor het tuinhuis een meerwaardesom zou worden bepaald, maar vordert voor het overige de bevestiging van de herstelmaatregel, eventueel met een hogere dwangsom.

10.2 De rechter die een stedenbouwkundig misdrijf bewezen verklaart, dient overeenkomstig artikel 6.3.1 Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening met betrekking tot de hierdoor ontstane wederrechtelijke toestand een herstelmaatregel te bevelen. Dit artikel bepaalt:

“Naast de straf beveelt de rechtbank, ambtshalve of op vordering van een bevoegde overheid, een meerwaarde te betalen en/of bouw- of aanpassingswerken uit te voeren en/of de plaats in de oorspronkelijke toestand te herstellen of het strijdige gebruik te staken. Dat gebeurt, met inachtneming van de volgende rangorde:

1° als het gevolg van het misdrijf kennelijk verenigbaar is met een goede ruimtelijke ordening, het betalen van een meerwaarde;

2° als dit kennelijk volstaat om de plaatselijke ordening te herstellen, de uitvoering van bouw- of aanpassingswerken;

3° in de andere gevallen, de uitvoering van het herstel van de plaats in de oorspronkelijke toestand of de staking van het strijdige gebruik.

Voor de diverse onderdelen van eenzelfde misdrijf kunnen verschillende herstelmaatregelen gecombineerd worden, bevolen volgens de rangorde, vermeld in het eerste lid. Het bevolen herstel dekt steeds de volledige illegaliteit ter plaatse, ook al werd die mee veroorzaakt door stedenbouwkundige misdrijven of inbreuken die niet bij de rechter aanhangig zijn.”

Deze bepaling moet worden gelezen in de context van artikel 159 Grondwet, krachtens hetwelk de rechter geen gevolg mag geven aan bestuurshandelingen die niet met de wetten overeenstemmen. De rechter dient de herstellvordering op haar externe en interne wettigheid te toetsen en te onderzoeken of ze strookt met de wet, dan wel of ze op machtsoverschrijding of machtsafwending berust. Meer bepaald dient het hof na te gaan of de beslissing van het bestuur om het herstel van de plaats in de oorspronkelijke toestand te vorderen uitsluitend met het oog op de goede ruimtelijke ordening is genomen. Het moet de vordering die gebaseerd is op motieven die vreemd zijn aan de ruimtelijke ordening of op een opvatting van een goede ruimtelijke ordening die kennelijk onredelijk is, zonder gevolg laten. Het hof oordeelt niet de opportuniteit van de gevorderde maatregel.

Het bevelen van een herstelmaatregel vereist dat de plaatselijke ordening door het misdrijf is geschaad en de maatregel er toe strekt deze plaatselijke ordening te herstellen. Het is dus niet zo dat bij een niet-regulariseerbare overtreding van de bestemmingsvoorschriften het herstel in de oorspronkelijke toestand steeds moet worden bevolen, ongeacht de impact van de constructie op de plaatselijke ordening.

De rangorde van de te bevelen herstelmaatregelen in artikel 6.3.1, § 1, eerste lid, 1°, 2° en 3°, Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening toont aan dat de omvang van de schade aan de plaatselijke ruimtelijke ordening, nog meer dan de overtreding zelf, bepalend is voor de keuze van de herstelmaatregel.

In beide gevallen blijft de evenredigheids- en redelijkheidstoets onverminderd van toepassing: het gevorderde herstel moet evenredig zijn aan de *in concreto* vastgestelde aantasting van de ruimtelijke ordening en de maatregel moet redelijk blijven in vergelijking tot de last die dit voor de betrokkenen meebrengt. De concrete vaststelling dat de gevolgen van het misdrijf kennelijk niet verenigbaar zijn met een goede ruimtelijke ordening volstaat om het eventueel te bevelen herstel naar recht te verantwoorden.

10.3 De herstellvordering werd ingeleid door De hoge raad voor de Handhavingsuitvoering verleende positief advies. De hoge raad wees erop dat de omgevingsvergunning van 24 februari 2020 een eengezinswoning vergunde van ongeveer 77 m², met een parkeerstrook in de voortuin en een terras van 6 meter op 1,60 meter en dat de totale bebouwingsgraad van het perceel hiermee is bereikt. Het oprichten van bijkomende constructies overschrijdt de draagkracht van het perceel. Bovendien zijn de wederrechtelijke constructies visueel storend. De herstellvordering is voldoende gemotiveerd in functie van een goede ruimtelijke ordening.

De herstellvordering voor wat betreft het terras is intern en extern wettig. Het herstel in de oorspronkelijke staat door het verkleinen van dat terras tot de vergunde oppervlakte is evenredig aan de concreet vastgestelde aantasting van de ruimtelijke ordening en is redelijk in vergelijking tot de last die dit voor de beklaagde meebrengt.

Terecht voert de beklaagde aan dat het kennelijk onredelijk is om het herstel in de oorspronkelijke staat te bevelen van het niet-vergunde tuinhuis. Het plaatselijk provinciaal ruimtelijk uitvoeringsplan laat een bebouwing toe van 80 m² per perceel. Er is geen andere bebouwing op het perceel waarop het tuinhuis staat. Uit luchtfoto's blijkt dat de omliggende percelen quasi allemaal zijn volgebouwd. Het is kennelijk onredelijk om te stellen dat enkel de verwijdering van dat tuinhuis verenigbaar is met de goede ruimtelijke ordening, terwijl op datzelfde perceel in geval van verkaveling wel een woning vergund zou kunnen worden.

Het betalen van een meerwaarde voor het tuinhuis kan de illegaliteit herstellen op een wijze die kennelijk verenigbaar is met een goede ruimtelijke ordening. Het hof begroot die meerwaarde conform artikel 15 Handhavingsbesluit Ruimtelijke Ordening van 9 februari

2018 als volgt: $12 \text{ m}^2 \times 16,5 \text{ euro} \times 1,26$ (gezondheidsindex van de maand december 2024/gezondheidsindex december 2017) = 249,48 euro.

10.4 Omdat de beklaagde in het verleden talmdde om tot integraal herstel over te gaan, legt het hof een dwangsom op bij niet naleving van het bevel tot herstel, met dien verstande dat de dwangsom geen betrekking heeft op de te betalen meerwaardesom. Omdat de herstelmaatregelen beperkt zijn in omvang, volstaat een hersteltermijn van zes maanden. Dit vormt een gepaste en noodzakelijke aansporing van de beklaagde om effectief zelf tot herstel over te gaan.

De lange tijd sedert dewelke de beklaagde al kon overgaan tot het herstel en de ruime termijn die hem al is verleend, brengen mee dat er geen reden is om bij toepassing van artikel 1385*bis*, laatste alinea, Gerechtelijk Wetboek nog een zekere termijn te bepalen waarna de beklaagde pas de dwangsom zal kunnen verbeuren.

Het bedrag van de dwangsom per dag dat na het in kracht van gewijsde gaan van het arrest en na het verlopen van de hersteltermijn geen gevolg wordt gegeven aan het opgelegde herstel, moet voldoende hoog zijn om de beklaagde aan te zetten tot vrijwillig herstel.

Er is geen grond om een maximum voor de te verbeuren dwangsom te bepalen, gezien dit *in casu* de effectiviteit van de dwang die moet uitgaan van een dwangsom zou beperken, watodeloze uitvoeringskosten voor de gemeenschap zou veroorzaken.

Overeenkomstig artikel 6.3.4, § 1, Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening machtigt het hof de stedenbouwkundig inspecteur en de burgemeester van de gemeente Temse om ambtshalve in de uitvoering van het herstel te voorzien wanneer de beklaagde dit niet zelf binnen de gestelde termijn zouden doen.

Dictum

Toegepaste wetsartikelen:

Het hof maakt toepassing van de hiervoor aangehaalde artikelen en van de artikelen:

- 211 Wetboek van Strafvordering,
- 24 van de wet van 15 juni 1935 op het gebruik der talen in gerechtszaken,

Perken van het hoger beroep:

Het hof verleent het openbaar ministerie akte van de afstand van de grief schuld.

De saisine van het hof is beperkt tot de schuld van de beklaagde aan de enige telastlegging voor wat betreft het plateau voor het tuinhuis, de straf en de herstellvordering. De schuld van de beklaagde aan de overige onderdelen van de enige telastlegging staat vast.

Beslissing van het hof:**Het hof,**

rechtsprekend op tegenspraak,

verklaart de beroepen ontvankelijk en er ten gronde over beslissend:

op strafgebied:

bevestigt het beroepen vonnis binnen de grenzen van de saisine in al zijn beslissingen, met die enkele wijzigingen dat:

- de vaste vergoeding voor de kostprijs van het verloop van de strafprocedure thans 61,01 euro bedraagt;
- de bijdrage aan het Begrotingsfonds voor de juridische tweedelijnsbijstand thans 26 euro bedraagt.

veroordeelt de beklaagde

tot betaling van de beroepskosten, begroot op

123,79 euro.

voor wat betreft de herstellvordering:

beveelt de beklaagde om over te gaan tot uitvoering van de volgende herstelmaatregelen aan de percelen gelegen te gekend onder de kadastrale gegevens (voorheen perceel dat de percelen en verenigd had), door:

- het terras van de woning te verkleinen en in overeenstemming te brengen met de afgeleverde omgevingsvergunning;
- een meerwaardesom te betalen van 249,48 euro voor het tuinhuis;

dit binnen een termijn van zes maanden nadat dit arrest in kracht van gewijsde zal zijn getreden en onder verbeurte van een dwangsom van 50 euro per dag vertraging in de nakoming van dit bevel;

preciseert dat de dwangsom geen betrekking heeft op de betaling van de meerwaarde van 249,48 euro voor het tuinhuis;

machtigt, voor het geval dat het herstel niet binnen de gestelde termijn wordt uitgevoerd, de stedenbouwkundig inspecteur en de burgemeester van overeenkomstig artikel 6.3.4, § 1, Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening tot ambtshalve uitvoering ervan.

Kosten beroep:

Afschrift vonnis:	€ 39,00
Afschriften akten HB:	€ 6,00
Opstelrecht ber. bekl.:	€ 35,00
Dagv. bekl.:	€ 32,54

€ 112,54

+ 10 % : € 11,25

Totaal : **€ 123,79**

Dit arrest is gewezen te Gent door het hof van beroep, tiende correctionele kamer, samengesteld uit raadsheer _____ als waarnemend kamervoorzitter, raadsheren _____ die mede over de zaak heeft beraadslaagd en in de onmogelijkheid verkeert het arrest te ondertekenen (art. 785 Ger.W.) en _____ en in openbare rechtszitting van **18 april 2025** uitgesproken door wnd. kamervoorzitter _____ in aanwezigheid van _____ advocaat-generaal, met bijstand van griffier _____